

Bilag til bet. o. lovf. vedr. rettens pleje. (Sagføreres møderet for højesteret m. v.)

havde været godt tilfreds med den landsretssagfører, der havde procederet sagen i landsretten.

Nu er der et betydelig større antal højesteretssagførere — i øjeblikket vist 85 — så der vil ikke være nogen vanskelighed forbundet med at få en højesteretssagfører til at udføre en given sag, og til imødegåelse af den anden indvending blev ordningen med møderetten i egne sager indført, og når en landsretssagfører kan procedere sine egne sager for højesteret, så er interessen for at få ret til at procedere en kollegas retssager i højesteret ikke så forfærdelig stor, at det kan begrunde en afskaffelse af prøven.

Det, som man har anført, at det skulle være uværdigt for en sagfører i en moden alder at underkaste sig en eksamen, er i hvert fald ikke noget, der fra 1868 og 60 år derefter har afskrækket mange betydelige mænd fra at underkaste sig prøven.

Mon ikke snarere det er et argument, der oprindelig er bragt i marken af kolleger, der ikke har været så gode tabere, som de måske burde være?

Det er også sagt, at en sagfører, der er fuldt beskæftiget i en større forretning og har mange hverv, vil have svært ved at få tid til at prøve — men dertil er at sige, at så må han lade være — det er jo ikke nødvendigt for ham.

Men kan der på grundlag af det forslag, som højesteretsdommer Victor Hansen og højesteretssagfører Stig Rode som medlemmer af det i sin tid nedsatte udvalg har fremsat til at lette prøvens gennemførelse, findes en ordning, der i endnu højere grad, end det allerede er sket, fjerner det eksamensmæssige ved prøven, kan naturligvis ingen have noget at indvende derimod. Ændringen må blot ikke slække på de kvalitetskrav, der bør stilles.

Set ud fra et rent sagførermæssigt synspunkt vil det efter vor mening være synd for de unge sagførere at berøve dem den adgang, som de har til at dokumentere deres dygtighed på det område, som er det vigtigste inden for sagføreggerningen, nemlig proceduren.

Den nuværende ordning er i sand forstand demokratisk, idet det i realiteten står enhver landsretssagfører frit for at underkaste sig prøven.

Lovforslaget vil konstituere en ordning, hvor usaglige hensyn såsom avisomtale, forbindelser og pengemæssig indflydelse får et forøget spillerum, hvilket igen betyder, at man gør det sværere for den unge, dygtige sagfører, som uden anden bagage end sin dygtighed vil prøve at placere sig i første række på procedureområdet, som han har specialiseret sig i.

At prøvens eksistens skulle skabe afhængighed af højesteret, turde være en misforståelse. Man kan dog snarere, hvis man overhovedet vil ind på de — forekommer det os — utiltalende betragtninger om afhængighed, spørge, om ikke de landsretssagførere, hvis møderet når som helst kan fratages dem af højesteret, kommer i større afhængighed.

Vi vil gerne understrege, at domstolenes og navnlig højesterets vigtige mål: at nå frem til de rette afgørelser, kun kan nås ved et intimt samspil mellem retten og skranken.

Forberedelsen og forelæggelsen af sagerne kan i høj grad være bestemmende for sagernes udfald, og derfor er det af stor betydning, at de sagførere, der giver møde, forbereder og forelægger sagerne på fuldt forsvarlig måde.

Mangler, der måtte være ved forberedelse og forelæggelse for underret og landsret, kan der i nogen grad rådes bod på, mens muligheden herfor ikke foreligger i højesteret, og derfor er det af den største betydning, at proceduren dér er fuldt ud forsvarlig.

Vi skal ikke komme ind på, om proceduren i landsretterne, som det er sagt, i visse henseender kan frembyde andre vanskeligheder end proceduren i højesteret. Det afgørende er, at procedure i højesteret er noget *andet* end procedure i landsret og underret.

I de vanskelige og indviklede sager i højesteret kommer det på en ganske anden måde end i landsretten an på den rette problemstilling og på klarhed i opstillingen, for så vidt angår det faktiske, og i *udvælgelsen* af argumenterne med hensyn til det retlige. Det afgørende er, at man fremdrager det relevante, og kun det relevante for den retlige afgørelse, som skal træffes.

Det tjener derfor efter vor mening, og vi har uden undtagelse alle vore højesterets-